

[Holger K. Nielsen]

erklæringer, der blev afgivet til rådsprotokol-
len. Dette vil igen sige – og det er senest be-
kræftet i et svar, vi har fået her til morgen –
at regeringen havde fraskrevet sig vetoretten
i februar måned.

Der var ingen vetoret i forhold til forord-
ningen i februar måned, hvor vi ellers havde
regnet med, at dér skulle hele sagen tages op
på ny.

Dette er vigtigt, fordi der er, som det er
blevet udtrykt i debatten, en vis usikkerhed
om, hvorvidt vi kan komme ud af forordnin-
gen. Alt tyder altså på, at udenrigsministeren
før jul har handlet således, at han på forhånd
har forudsat, at han enten kunne få et
flertal for en forlængelse af artikel 113-for-
ordningen eller sikkerhed for, at artikel 224-
proceduren kunne gennemføres – i den for-
stand, at folketinget ville vedtage det lovfor-
slag, der er til debat her i dag.

En del af miseren ligger muligvis i, at
markedsudvalget ikke fungerer særlig godt.
Det er vel en gammel vane, at regeringen har
betragtet markedsudvalget som en formalitet,
der blot skulle overstås, og har haft en, hvad
skal vi sige, temmelig liberal holdning til,
hvordan markedsudvalget skulle behandles.
Jeg vil ikke sige, at det er den nuværende
regering, der har indført denne holdning til
markedsudvalget, det ligger også hos de tidli-
gere, socialdemokratiske regeringer. Det er
måske derfor, den nuværende regering har
kunnet forestille sig, at man kunne indtage
en så liberal holdning i forhold til markeds-
udvalget, hvilket også har noget at gøre med,
at markedsudvalget selv fører en alt for lem-
fældig kontrol og giver for upræcise manda-
ter i forhold til regeringen. Jeg håber meget,
at denne sag i sidste ende kan føre til, at der
sker en opstramning af markedsudvalgets
arbejde. Jeg synes, det har været pinligt for
befolkningen at overvære, hvor upræcist og
usikkert arbejdet omkring regeringens EF-
politik foregår i folketinget.

Borgerlige politikere – såvel før som her i
dag – har meget travlt med at køre på, at
kritikerne af regeringen kun kører på prin-
ciprytteri, mens de selv taler om substansen,
situationen i Polen. Som jeg tidligere har
sagt, deler vi den kritik, der er formuleret af
alle her i folketinget, af den sovjetiske rolle i
Polen, men det her er ikke udelukkende prin-
ciprytteri. Det er ikke udelukkende princip-
rytteri, og det er naturligvis ikke kun en sag,

der drejer sig om en symbolsk import af ka-
viar og klaverer, og hvad ved jeg.

Sagen har en principiel vinkel. Den er
principielt vigtig. Den angår for det første
den danske udenrigspolitiske selvstændighed.
Hvis vi ikke kan komme ud af sanktionerne,
står vi i en situation, hvor vi er påtvunget en
fælles EF-udenrigspolitik forvaltet af et over-
nationalt organ, EF-Kommissionen, på tværs
af et flertal i folketinget. Det giver for mig
nogle interessante statsretlige dimensioner,
som det kunne være interessant at få afklaret
til den tid. Det her har noget at gøre med
den danske udenrigspolitiske selvstændighed,
og derfor er det ikke principrytteri, som bor-
gerlige politikere ønsker at kalde det.

Det har også noget at gøre med folketin-
gets mulighed for at kontrollere regeringens
EF-politik. Vi har tidligere været ude for,
hvad jeg har kaldt en temmelig liberal hold-
ning til flertallet, hvor regeringen går ud og
siger, at flertallet fører en forkert politik, og
at den egentlig kunne ønske sig det anderle-
des – i stedet for loyalt at gennemføre den
politik, der er formuleret af et flertal i folke-
tingets markedsudvalg. Det har vi også været
ude for her. Jeg synes, det har været pinligt
for regeringen, for landet, at regeringen ikke
100 pct. bakker op om den politik, der er
flertal for her i folketinget. Det er for mig at
se regeringens pligt. Sagen har altså at gøre
med, at vi skal have en mere klar kontrol
med regeringens markedspolitik. Sagen har
vist, at regeringen ikke har villet efterleve de
mandater, der bliver givet. Hvis denne sag
kunne ende med, at vi får mere styr på de
ting, ville den i det mindste være godt for
noget.

Jeg overrasker sikkert ikke, når jeg siger,
at SF stadig væk står fast ved, at vi stemmer
imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Arne Christiansen (V):

Jeg vil gerne bede hr. Holger K. Nielsen
fra denne talerstol dokumentere de eksem-
pler på, hvor mandaterne ikke er overholdt.
Det blev brugt, som om det drejede sig om
legio. Nævn bare tre.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):